

LBDIS | We know
books

JOE HILL

NOS4A2

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU VOICESCU

HERG BENET

2022

FCI ENGLEWOOD, COLORADO

Sora Thornton a intrat cu puțin înainte de ora opt în secția de îngrijire pe termen lung, aducând cu ea o pungă caldă de sânge pentru Charlie Manx.

Se mișca pe pilot automat, cu gândurile în altă parte decât la muncă. Tocmai ce, în sfârșit, hotărâse să îi cumpere fiului ei, Josiah, acel Nintendo DS pe care băiatul și-l dorea cu ardoare și își făcea acum calcule dacă ar putea ajunge la magazinul Toys "R" Us imediat după tură, dar înainte să se închidă acolo.

Timp de mai multe săptămâni, rezistase impulsului, din considerente filosofice. N-o interesa deloc faptul că toți prietenii băiatului ei aveau unul. Nu-i plăcea de principiu ideea acelor sisteme de jocuri video care pot fi ținute în mâini și pe care copiii le puteau căra cu ei peste tot. Ellen Thornton era iritată profund de felul în care micuții erau acaparați de ecranul luminos, dând la o parte lumea reală în favoarea unei sfere a imaginației unde distracția înlocuia gânditul, iar inventarea unor noi modalități de a omori era considerată o formă de artă. Își imaginase că va fi având un copil care ar adora cărțile și s-ar juca Scrabble și ar vrea să meargă împreună cu ea în excursii cu rachetele de zăpadă. Pe naiba.

12 | NO34XZ

Ellen se ținuse tare pe poziție cât de mult putuse, asta până ce ieri după amiază îl văzuse pe Josiah stând în patul lui și pretinzând că un portofel vechi este un aparat Nintendo DS. Băiatul decupase o ilustrație cu Donkey Kong și o strecurase în buzunarul cu plastic transparent dedicat fotografiilor. Apăsase butoane imaginare și scosese sunete ca de explozii, iar sufletul ei s-a frânt un pic privindu-l cum se purta de parcă avea deja acel obiect pe care era ferm convins că-l va primi de Ziua Cea Mare. Poate că Ellen ținea la propriile ei teorii despre ce e sau nu sănătos pentru băieți, dar asta nu însemna că Moșul trebuia să fie și el de aceeași părere.

Fiind cu mintea aiurea, nu a observat ce era diferit la Charlie Manx până ce nu a dat roată patului, ca să ajungă la stativul perfuziei. S-a întâmplat ca tocmai atunci să expire adânc, ca de plictiseală, și a privit în jos și l-a zărit cum se uită ferm la ea, și s-a speriat atât de tare văzându-l cu ochii deschiși, că a agitat punga de sânge și aproape că a scăpat-o din mână.

Era hidos de bătrân și tot pe-atât de hidos fizic. Craniul lui mare și chel era ca un glob cu harta unei luni satelit extraterestre, continentele marcate prin pete de la rinichi și sarcoame vineții. Dintre toți bărbații aflați în secția de îngrijire pe termen lung – a.k.a. Salonul Legumelor –, în perioada asta a anului era ceva înspăimântător în plus la Charlie Manx cu ochii deschiși. Lui Manx îi plăceau copiii. Avusese o casă mai jos de Flatirons¹, unde făcuse cu ei tot ce-i trecuse prin cap și unde îi omorâse și unde atârnase ornamente de Crăciun în memoria lor. Ziarele numiseră acel loc drept Casa Saniei cu Zurgălăi. Ho, ho, ho.

De cele mai multe ori, când era la muncă, Ellen putea să blocheze acea parte maternală a creierului ei, putea să își țină mintea ferită de gândurile a ceea ce făcuse Charlie

1. Areal geologic montan din zona orașului Boulder, Colorado, SUA. (n. trad)

Manx cu micuțele fete și băieți cu care își intersectase pașii, fetițe și băieței de o vârstă cu Josiah. Ellen nu ar fi cugetat nicio clipă la faptele săvârșite de *vreunul* dintre pacienții de care avea grijă, dacă ar fi fost după ea. Pacientul de partea cealaltă a camerei își legase prietena și pe cei doi copii ai acesteia, dăduse foc la casă și îi lăsase să ardă înăuntru. Fusese arestat într-un bar de lângă strada lui, bând Bushmills și uitându-se la meciul de baseball dintre White Sox și Rangers. Să stea să pună la inimă toate ororile nu avea niciun rost pentru Ellen, așa că s-a învățat să își privească pacienții ca pe niște extensii ale mașinariilor și pungilor cu perfuzii la care erau conectați: niște periferice din carne.

În toată acea vreme în care a lucrat la FCI Englewood, la infirmeria închisorii, nu l-a văzut niciodată pe Charlie Manx cu ochii deschiși. Era angajată aici de trei ani, iar el fusese comatos întreaga perioadă. Era pacientul cu starea cea mai proastă de sănătate, o haină fragilă de piele cu oase înăuntru. Monitorul lui cardiac emitea semnale sonore ca un metronom setat pe cea mai lentă viteză posibilă. Domn' doctor spunea că avea la fel de multă activitate cerebrală cât o cutie de pilaf de porumb. Nimeni nu reușise să-i determine vârsta, dar arăta mai bătrân decât Keith Richards. Chiar și semăna *un pic* cu Keith Richards – un Keith chel cu dinți maronii și ascuțiți în gură.

Pe secție mai erau trei alți pacienți în comă, pe care angajații îi numeau „gorks”². După ce stăteau suficient de mult timp în preajma lor, aflai că toți gorkșii aveau ciudățeniile lor. Don Henry, bărbatul care își incendiase fata și copiii ei, uneori se ducea la „plimbări”. Desigur, nu se ridica, însă picioarele îi pedaleau ușor pe sub cearceafuri. Mai era un ins pe numele lui Leonard Potts, care era în comă de cinci ani și care nu urma să se trezească niciodată

2. Termen în argoul medical american, prescurtare de la „God Only Really Knows”, în traducere „Doar Dumnezeu știe ce-i cu ei”. (n. trad.)

14 | NO34A2

— un alt deținut îi împlântase o șurubelniță în craniu, prin creier. Dar uneori își dregea gâtul și striga „Știu!“ de parcă ar fi fost un puștan care ținea morțiș să răspundă întrebărilor învățătoarei lui. Poate că să își deschidă ochii era ciudățenia lui Manx și doar nu asistase ea la asta până atunci.

— Bună, domnule Manx, a zis Ellen, mecanic. Cum vă simțiți azi?

A zâmbit cu un zâmbet inutil și a ezitat, încă ținând în mână punga cu sângele la temperatura corpului. Nu aștepta un răspuns, dar s-a gândit că se cuvenea să îi acorde acestui om o clipă în care să își adune gândurile lui inexistente. Când el nu a zis nimic, ea s-a aplecat ca să îi închidă pleoapele cu degetele.

El i-a apucat încheietura. Ea a țipat – n-a putut să se abțină – și a scăpat pe jos punga cu sânge, care a lovit podeaua și a explodat într-un șuvoi purpuriu, jetul fierbinte udându-i picioarele.

— Aoleo! a izbucnit ea. Aoleu! Aoleu! Dumnezeu!

A început să miroasă a fier proaspăt topit.

— Băiatul tău, Josiah, i-a zis Charlie Manx, cu o voce hârâită și aspră. E loc pentru el în Tărâmul Crăciunului, alături de ceilalți copii. Aș putea să îi dau o viață nouă. Aș putea să îi dau un zâmbet nou și drăguț. Aș putea să îi dau niște dinți noi și drăguți.

Să îl audă rostind numele fiului ei a fost mai groaznic decât să aibă mâna lui Manx încleștată pe braț sau sânge pe picioare. (*Sânge curat*, și-a zis, *curat*.) Auzindu-l vorbind despre fiul ei pe acest bărbat, criminal condamnat și răpitor de copii, a făcut-o să amețească, să amețească cu adevărat, de parcă ar fi fost într-un lift din sticlă gonind către cer și cu lumea căzând sub tălpile ei.

— Dă-mi drumul, a șoptit ea.

— E un loc în Tărâmul Crăciunului pentru Josiah John Thornton și e un loc pentru tine în Casa Somnului, a zis

Charlie Manx. Omul cu Mască de Gaze ar ști foarte bine ce să facă cu tine. Ți-ar da fumul de turtă dulce și te-ar învăța să îl iubești. N-am cum să te iau cu noi în Tărâmul Crăciunului. Sau *aș putea*, însă Omul cu Mască de Gaze e mai bine. Omul cu Mască de Gaze e o milostenie.

—Ajutor, a țipat Ellen, doar că nu a ieșit ca un țipăt, ci ca o șoaptă. Ajutați-mă.

Nu putea să își găsească vocea.

—L-am văzut pe Josiah în Cimitirul a Ceea Ce Ar Putea Fi. Josiah ar trebui să facă un drum în Wraith³. În Tărâmul Crăciunului ar fi fericit pentru totdeauna. Acolo nu îl poate strica lumea, pentru că nu e în lume. E în *capul meu*. Cu toții sunt în siguranță în capul meu. Știi, l-am tot visat. Tărâmul Crăciunului. Am visat la el, însă pășesc și pășesc și nu reușesc să ajung la capătul tunelului. Îi aud pe copii cum cântă, însă nu pot să ajung la ei. Îi aud cum mă strigă, însă tunelul nu se mai termină. Am nevoie de Wraith. Am nevoie de drumul meu.

Limba i-a alunecat din gură, maronie și lucioasă și dezgustătoare, și i-a umezit buzele, după care el i-a dat drumul la braț.

—Ajutor, a șoptit ea. Ajutor. Ajutor. Ajutor.

A fost nevoie să mai rostească așa, mut, o dată sau de două ori înainte de a o spune suficient de tare încât să o audă cineva. Apoi a rupt-o la fugă pe uși și în mijlocul holului, alergând cu pantofii ei moi și plați, țipând din toți rărunchii. Și lăsând în spate urme roșii de pași.

Zece minute mai târziu, doi ofițeri îmbrăcați în echipament antitero l-au legat pe Manx de pat, ca măsură de precauție în cazul în care și-ar mai deschide ochii și ar încerca să se ridice. Dar doctorii care au sosit în cele din urmă să îl examineze au cerut să fie dezlegat.

—Omul ăsta e în pat din 2001. Trebuie întors pe burtă

3. *Wraith* = Stafie (eng. în original). Referință la modelul de automobil Rolls-Royce Wraith. (n. trad.)

de patru ori pe zi ca să nu facă răni. Chiar și dacă n-ar fi un gork, e prea slăbit ca să mai cutreiere pe undeva. După șapte ani de atrofiere musculară, mă îndoiesc că ar putea să stea în picioare de unul singur.

Ellen i-a ascultat dintr-un loc aflat imediat lângă ușă – dacă Manx și-ar mai fi deschis ochii încă o dată, plănuia să fie prima care să iasă din încăpere –, însă atunci când doctorul a dat verdictul ea a traversat camera, cu picioarele țepene, și și-a ridicat mâneca de la brațul pe care i-l apucase Manx, arătând vânătăile.

—Pare asta ceva ce ar face un ins prea slăbit ca să se ridice? Am crezut că o să-mi smulgă brațul din umăr.

Picioarele o înțepau aproape la fel de tare ca încheietura tumefiată. Își înlocuise salopeta îmbibată cu sânge și se frecase pe picioare cu jet de apă și cu săpun antibacterian până ce se înroșise. Acum purta tenișii de sport. Încălțările celelalte erau deja la gunoi. Chiar și dacă ar fi putut fi salvate, nu credea că ar mai fi fost vreodată în stare să le poarte.

Doctorul, un indian tânăr pe nume Patel, i-a aruncat o privire fâstăcită și rușinată și s-a aplecat, trecând cu lanterna medicală peste ochii lui Manx. Pupilele nu i s-au dilatat. Patel a balansat fascicolul luminos înainte și înapoi, dar ochii lui Manx au rămas fixați pe un punct imediat în spatele urechii stângi a lui Patel. Doctorul a bătut din palme la câțiva centimetri de nasul lui Manx. Manx nu a clipit. Apoi Patel i-a închis blând pleoapele și a examinat datele de la EKG-ul pornit.

—Nimic de-aici nu-i diferit de restul zecilor de EKG-uri de până acum, a zis Patel. Pacientul are un nivel de nouă puncte pe scala Glasgow și prezintă activitate minimă a undelor alfa, echivalente cu o comă alfa. Părerea mea-i că doar a vorbit în somn, Soră. Se mai întâmplă chiar și cu gorkși ca ăsta de-aici.

—Ochii îi erau *deschiși*, a spus ea. S-au uitat fix la

mine. Mi-a știut numele. A știut numele fiului meu.

—Ai purtat oare vreo conversație cu celelalte asistente în timp ce vă aflați pe lângă el? a întrebat Patel. N-ai de unde să știi ce-o fi prins inconștient. Îi zici unei alte asistente „Hei, uite, fi-meu tocmai ce-a câștigat la concursul de ortografie“, iar Manx aude și regurgitează în mijlocul unui vis.

Ea a căzut de acord, însă ceva tot nu-i dădea pace. *I-a știut numele mijlociu al lui Josiah*, ceva ce era convinsă că nu menționase niciodată cuiva din spital. *E un loc în Tărâmul Crăciunului pentru Josiah John Thornton*, spusese Charlie Manx, și *e un loc pentru tine în Casa Somnului*.

—N-am apucat să îi pun sângele în perfuzie, a zis. E anemic de vreo două săptămâni. A luat o infecție la tractul urinar, de la cateter. Mă duc să iau o pungă nouă.

—Nu-i nevoie. Mă ocup eu să-i dau sânge vampirului ăsta bătrân. Ai tras o sperietură serioasă. Întreamează-te și du-te acasă. Mai ai, cât? O oră rămasă din tură? Ia liberă ora asta. Ia și mâine liber. Mai ai cumpărături de ultim moment? Ocupă-te de ele. Nu te mai gândi la asta și relaxează-te. E Crăciun, Soră Thornton, a spus doctorul și i-a făcut cu ochiul. Nu știi că e cea mai minunată perioadă a anului?

HAVERHILL, MASSACHUSETTS

Picea avea opt ani când a trecut prima dată pe podul acoperit care străbătea distanța dintre Pierdut și Găsit.

Se petrecuse așa: tocmai ce se întorceau de la Lac, iar Picea era în dormitorul ei, lipind un poster cu David Hasselhoff – geacă neagră de piele, rânjind în stilul acela care-i făcea gropițe în obraji, cu brațele încrucișate în fața mașinii K.I.T.T.⁴ – atunci când a auzit hohote de plâns și zbierete venind din dormitorul părinților ei.

Picea era cocoțată cu un picior pe tăblia patului și ținea cu pieptul posterul de perete în timp ce prindea colțurile cu scotch maro. A înghețat și și-a înclinat capul ca să asculte mai bine, și nu alarmată, ci doar întrebându-se cu ce oare se ocupa mama ei în clipa aceea? Părea că tocmai ce pierduse ceva.

— ...o aveam, știu că o aveam! a strigat ea.

— Crezi că ai dat-o jos când ai fost pe la apă? Înainte să intri în lac? a întrebat Chris McQueen. Ieri după-amiază?

— Ți-am mai zis deja că n-am fost să înot.

4. Referință la serialul *Knight Rider* (*Cavalerul călare*), care a rulat în perioada 1982-1986, K.I.T.T. fiind o formă avansată de inteligență care luptă împotriva infracționalității alături de personajul jucat de David Hasselhoff. Este întruchipată sub forma unui automobil indestructibil și hipertehnologizat. (n. trad.)

22 | NO34A2
—Dar poate că ai scos-o când te-ai dat cu loțiune de plajă.

Au tot ținut-o așa o vreme, însă Picea a hotărât că, pe moment, e cazul să îi ignore. La vârsta de opt ani, Picea – Victoria pentru învățătoarea din clasa a doua, Vicki pentru mamă, dar Picea pentru tatăl său și în sufletul ei – nu se mai alarma de mult timp de izbucnirile mamei. Rafalele de râs ale Lindei McQueen și plânsetele nervoase ale dezamăgirilor ei erau fundalul sonor de zi cu zi al Picei și foarte rar meritau băgate în seamă.

A netezit suprafața posterului, a terminat de lipit cu bandă scotch și a făcut un pas în spate, ca să îl admire. David Hasselhoff; cel mai tare. S-a încruntat, încercând să vadă dacă era strâmb, când a auzit o ușă trântită și un alt strigăt – din nou mama ei –, apoi vocea tatălui:

—Știam sau nu știam io că o să ajungem aici? a zis. La țanc te-a apucat.

—Te-am întrebat dacă ai verificat baia și tu ai spus că da. Ai spus că ai verificat *totul*. Ai verificat sau nu baia?

—Nu mai știu. Nu. Probabil că nu. Dar nu mai contează, că nu ai lăsat-o în baie, Linda. Vrei să știi de unde știu că nu ți-ai lăsat brățara în baie? Pentru că ai lăsat-o ieri *pe plajă*. Tu și cu Regina Roeson v-ați pus la soare și la o găleată de margarita și v-ați relaxat așa de mult, că ai cam uitat că ai o fiică și ai ațipit. După care când te-ai trezit și ți-ai dat seama că o să întârzii o oră să o iei din tabără...

—Nu am întârziat o oră.

—...ai plecat panicată. Ai uitat loțiunea de plajă și ai uitat prosopul și ți-ai mai uitat și brățara, iar acum...

—Și nici nu m-am îmbătat, dacă asta insinuezi. Nu merg beată cu fiica noastră, Chris. Asta e specialitatea ta...

—...iar acum tragi pe spuza ta, ca de obicei, și dai vina pe altcineva.

Picea cu greu își dădea seama că se mișcă, pășind prin holul slab luminat și către dormitorul părinților ei. Ușa

era un pic crăpată, lăsând să se zărească o bucată din patul celor mari și geamantanul pus pe el. Hainele fuseseră scoase și împrăștiate pe jos. Picea știa că maică-sa, într-un acces de nervi, se apucase să răscolească și aruncase lucrurile încercând să găsească brățara pierdută: o spirală aurie cu un fluture montat în mijloc, făcut din safire albastre sclipitoare și mici diamante șlefuite.

Mama ei măsură camera în pași repezi, așa că la fiecare câteva secunde apărea vederii, trecând prin fâșia de lumină pe care o putea observa Picea din cameră.

—Asta n-are nimic de-a face cu ieri. Ți-am mai zis că nu am pierdut-o la plajă. Nu. De dimineață era lângă chiuvetă, imediat lângă cercei. Dacă nu o au la recepție, atunci a luat-o camerista. Asta fac ele, așa își suplimentează veniturile. Se servesc cu diverse lucruri pe care le lasă la vedere turiștii.

Tatăl Picei a rămas tăcut, o vreme, apoi a zis:

—Isuse. Cât de urâtă ești ca om pe dinăuntru. Și am făcut un copil cu tine.

Picea a tresărit. În spatele ochilor i s-a pornit o fierbințeală ca de ghimpi, însă nu a început să plângă. Dinții i s-au dus automat la buză, înfigându-se adânc în ea și producându-i un junghi ascuțit de durere care să-i acopere lacrimile.

Mama ei nu s-a putut abține și a început să se vaite. A trecut încă o dată prin fața ochilor, cu o mână apăsată pe obraji și cu umerii lăsați. Picea nu-și dorea să fie zărită, așa că s-a retras pe hol.

Și-a continuat drumul către camera ei, de-a lungul coridorului și afară pe ușa din față. Gândul de a rămâne în casă i s-a părut dintr-o dată insuportabil. Aerul era stătut. Aparatul de aer condiționat nu mai funcționa de o săptămână. Toate plantele muriseră și începuseră să miroasă.

Nu a știut încotro se îndreaptă până ce nu a ajuns